

Kompetence i sager om kaution for sygehusbehandling

FOB nr. 88.199

Kritiseret, at Sundhedsstyrelsen i en sag om kaution for behandling på udenamtsligt sygehus - som er et område, hvor styrelsen kun kan udtale sig vejledende - over for en ansøger havde givet det indtryk, at Sundhedsstyrelsen er tillagt en egentlig kompetence som klagemyndighed.

(J. nr. 1988-266-43).

A, som boede i Frederiksborg Amtskommune, havde siden 1961 gået til behandling på Rigshospitalet.

I februar 1987 anmodede Rigshospitalet visitationsudvalget i Frederiksborg Amtskommune - som følge af, at der var indført betaling for patienter, der blev fulgt af Rigshospitalet - om kaution for A's behandling.

Frederiksborg Amtskommunes sygehusudvalg afslog i en skrivelse til A at kautionere for hendes behandling på Rigshospitalet. Sygehusudvalget begrundede afslaget med, at kontrollen på fuldt kvalificeret måde kunne foregå på Hørsholm Sygehus.

Sygehusudvalget henviste i skrивelsen til, at udvalgets afgørelse kunne påklages til Sundhedsstyrelsen.

A klagede til Sundhedsstyrelsen, som i skrivelse af 9. september 1987 meddelte hende, at styrelsen ikke kunne kritisere den lægelige vurdering af, at Hørsholm Sygehus kunne varetage den lægelige behandling af hende på fuldt kvalificeret måde. Sundhedsstyrelsen gjorde A opmærksom på, at styrelsen ikke kunne tage stilling til, om hun af andre grunde end rent lægelige burde have adgang til fortsat behandling på Rigshospitalet. Om muligheder for at klage over Sundhedsstyrelsens afgørelse oplyste styrelsen, at Indenrigsministeriet kunne behandle en eventuel klage fra A, men at Indenrigsministeriets kompetence var »... begrænset til en kontrol af Sundhedsstyrelsens sagsbehandling, herunder om grundlaget for styrelsens afgørelse kan antages at have været tilstrækkeligt. Ministeriet kan derimod ikke efterprøve et af Sundhedsstyrelsen udøvet lægeligt skøn ...«

A klagede over Sundhedsstyrelsens afgørelse til Indenrigsministeriet, og ved oprettelsen af Sundhedsministeriet overgik hendes klage dertil. I en skrivelse af 14. december 1987 modtog A sundhedsministerens besvarelse af sin klage. Ministeren havde ikke fundet anledning til at kritisere Sundhedsstyrelsens sagsbehandling. Med hensyn til A's muligheder for at opnå kaution for fortsatte behandlinger på Rigshospitalet henviste ministeren til, at hun ikke var kompetent til at tage stilling til, om amtskommuner af andre grunde end rent lægelige ville give kaution til behandling i en anden amtskommune. Foranlediget af A's klage til ministeriet havde ministeren imidlertid bedt Frederiksborg Amtskommune om at tage hendes kautionssøknad op til en fornyet overvejelse.

I klagen til mig anførte A, at hun på grund af fejlbehandlingen af hende i 1961 ikke ønskede at blive behandlet på det tidligere Usserød Sygehus (Hørsholm Sygehus), at hun var tryk ved behandlingen på Rigshospitalet, og at hun følte sig »kørt rundt i systemet«.

I anledning af A's henvendelse til mig bad jeg Sundhedsministeriet om at redegøre for den hjemmelsmæssige baggrund for klageordningen ved amtskommunens afslag på kaution for behandling på udenamtsligt sygehus. Jeg henviste til, at redegørelsen også havde betydning for min vurdering af muligheden for at behandle A's klage.

I en redegørelse af 4. juli 1988 anførte Sundhedsministeriet bl.a. følgende:

»...

Sygehusloven indeholder ikke hjemmel for rekurs af en amtskommunes beslutning om at afslå samtykke til at betale for sygehusbehandling i en anden amtskommune.

Sundhedsstyrelsen og/eller Sundhedsministeriets departement afgiver imidlertid vejledende udtalelser om en sådan beslutnings overensstemmelse med visitationsretningslinier og amtsgrænseredegørelsen.

Patientklagenævnet kan endelig i medfør af loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse give udtryk for sin opfattelse af, hvorvidt det har været forsvarligt af (typisk) læger at behandle patienter i eget sygehusvæsen. I benægtende fald vil reaktionen være irrettesættelse med hjemmel i lægeloven eller anden lovgivning om medicinalpersoner. Lovgivningen hjemler derimod ikke adgang til at omgøre amtskommunens beslutning om kaution.

Det er Sundhedsministeriets hensigt nøje at overveje, om der er behov for at indføre adgang til rekurs til de centrale sundhedsmyndigheder over amtskommuners afslag på kaution. Disse overvejelser vil foregå i sammenhæng med ministeriets overvejelser i øvrigt om revision af sygehusloven og sygesikringsloven.

...«

I en skrivelse til A udtalte jeg følgende:

»Efter det nu oplyste om det retlige grundlag for Sundhedsstyrelsens og Sundhedsministeriets behandling af Deres henvendelse må jeg lægge til grund, at der alene er tale om vejledende udtalelser. Sundhedsstyrelsen og Sundhedsministeriet har ingen kompetence som klagemyndighed på området.

Der kan kun klages til ombudsmanden over den kommunale - herunder amtskommunale - forvaltning i de tilfælde, hvor der er adgang til at indbringe den (amts)kommunale afgørelse for en statslig administrativ myndighed.

Da der ikke kan klages til en statslig administrativ myndighed over afgørelserne fra sygehusudvalget i Frederiksborg Amtskommune, kan der heller ikke klages til mig. Jeg kan derfor ikke foretage videre i anledning af Deres henvendelse.

Jeg skal tilføje følgende:

Sygehusudvalgets afgørelser indeholdt vejledning om, at der kunne klages over udvalgets afgørelse til Sundhedsstyrelsen.

Sundhedsstyrelsens afgørelse i skrivelsen af 9. september 1987 er formuleret som en egentlig afgørelse, og der er givet vejledning om muligheden for at klage til Sundhedsministeriet.

Jeg må finde det uheldigt, at myndighederne på et område, hvor Sundhedsstyrelsen kun kan udtale sig vejledende, ved formuleringen giver det indtryk, at Sundhedsstyrelsen er tillagt en egentlig kompetence som klagemyndighed.

Jeg har gjort Sundhedsministeriet bekendt med min opfattelse, og jeg har bedt ministeriet om at underrette mig om, hvad ministeriet herefter foretager.

...«

Ved skrivelse af 16. februar 1989 underrettede Sundhedsministeriet mig om, at ministeriet dels havde henstillet til Sundhedsstyrelsen, at styrelsen ved besvarelsen af fremtidige henvendelser vedrørende afslag på kaution lader det fremgå, at styrelsens udtalelse alene er vejledende, dels ved skrivelse af 16. februar 1989 havde orienteret amtskommunerne m.fl. om Sundhedsstyrelsens kompetence på området.

Jeg meddelte herefter Sundhedsministeriet, at jeg havde taget det oplyste til efterretning.